BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 9 juli 1999 *

I mål T-9/99 R,

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. KG, bolag bildat enligt tysk rätt, Rosenheim (Tyskland),

HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbh, Verwaltungsgesellschaft, bolag bildat enligt tysk rätt, Rosenheim,

Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgesellschaft mbh, bolag bildat enligt tysk rätt, Rosenheim,

Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbh, bolag bildat enligt österrikisk rätt, Hohenberg (Österrike),

Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Sondershausen (Tyskland),

* Rättegångsspråk: tyska.

företrädda av advokaterna Peter Krömer och Friedrich Nusterer, Sankt Pölten, delgivningsadress: advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-rue, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Éric Gippini Fournier och Walter Mölls, båda rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en begäran om uppskov med verkställigheten av artiklarna 3 d och 4 i kommissionens beslut 1999/60/EG av den 21 oktober 1998 om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (Ärende nr IV/35.691/E-4 — Kartellen för fjärrvärmerör) (EGT L 24, 1999, s. 1) i den lydelse som framgår av ett beslut om rättelse av den 6 november 1998, eller att den tvångsvisa verkställigheten av desamma skall skjutas upp, i den utsträckning som dessa bestämmelser innebär att sökandena åläggs böter som skall betalas inom tre månader från delgivningen av det tidigare nämnda beslutet,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Faktiska omständigheter och förfarande

1 Sökandena är fem bolag bildade enligt österrikisk och tysk rätt som tillverkar förisolerade rör, vilka huvudsakligen används inom fjärrvärmesystem.

2 Den 13 november delgavs sökandena kommissionens beslut 1999/60/EG av den 21 oktober 1998 om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (Ärende nr IV/35.691/E-4 — Kartellen för fjärrvärmerör) (EGT L 24, 1999, s. 1) i den lydelse som framgår av ett beslut om rättelse av den 6 november 1998 (nedan kallat beslut 1999/60). I delgivningsskrivelsen angav kommissionen att den, för det fall att sökanden väckte talan vid förstainstansrätten, inte skulle vidta några indrivningsåtgärder så länge målet var anhängigt vid rätten, såvitt fordran gav upphov till ränta, från det datum då fristen för betalning av böterna löpte ut, samt att en bankgaranti ställdes senast detta datum som kommissionen kunde godta, vilken täckte kapitalbeloppet för huvudfordran jämte ränta och påslag på detta belopp.

3 Beslut 1999/60 delgavs sökandena i deras egenskap av medlemmar i "Henss/Isoplus-koncernen". I artikel 1 i beslutet läggs sökandena bland annat till last att

de har överträtt bestämmelserna i artikel 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81.1 EG) under tiden från oktober 1991 till åtminstone mars eller april 1996. Följaktligen ålades Henss/Isoplus-koncernen i artikel 3 d böter om 4 950 000 EUR för vilka de fem sökandeföretagen och Isoplus Fernwärmetechnik GmbH — stille Gesellschaft är solidariskt ansvariga. Parterna har dock kommit överens om att inte dra in det sistnämnda bolaget i tvisten.

4 Av de yttranden som sökandena lämnade vid det muntliga sammanträdet framgår att alla sökande är knutna till herr Henss. De har beskrivit banden som förenar dem med honom på följande sätt:

— Första sökanden, HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH & Co KG, Rosenheim (Tyskland) (nedan kallad HFB KG): Herr Henss innehar majoriteten av företagets andelar. Han är majoritetskommanditdelägare.

— Andra sökanden, HFB Holding für Fernwärmetechnik Beteiligungsgesellschaft mbH, Verwaltungsgesellschaft, Rosenheim (nedan kallat HFB Holding): Herr Henss innehar majoriteten av företagets andelar.

— Tredje sökanden, Isoplus Fernwärmetechnik Vertriebsgesellschaft mbH, Rosenheim (nedan kallat Isoplus — Rosenheim): Ägs till 100 procent av HFB KG. Herr Henss är således indirekt ägare.

— Fjärde sökanden, Isoplus Fernwärmetechnik Gesellschaft mbH, Hohenberg (Österrike) (nedan kallat Isoplus — Hohenberg): Herr Henss är majoritetsägare.

— Femte sökanden, Isoplus Fernwärmetechnik GmbH, Sondershausen (Tyskland) (nedan kallat Isoplus Sondershausen): Ägdes vid tidpunkten för antagandet av beslut 1999/60 till en tredjedel av den första sökanden, till en tredjedel av ett bolag som till 100 procent tillhör herr Henss och till en tredjedel av ytterligare en familj. Sedan den 6 november 1998 har herr Henss andel av Isoplus — Sondershausens kapital ökat ytterligare.

5 Sökandena väckte talan om ogiltigförklaring av beslut 1999/60 genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 januari 1999.

6 Den 5 februari 1999 betalade Isoplus — Rosenheim, Isoplus — Hohenberg och Isoplus — Sondershausen 770 000 EUR vardera till kommissionen, det vill säga totalt 2 310 000 EUR, såsom en avbetalning på de ålagda böterna. Dessa betalningar har således skett inom den i artikel 4 i beslut 1999/60 föreskrivna fristen på tre månader. Det bötesbelopp som sökandena fortfarande är skyldiga att betala uppgår således till 2 640 000 EUR, ränta ej inräknad.

7 Genom en särskild skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 februari 1999 begärde sökandena med stöd av artikel 185 i EG-fördraget (nu

artikel 242 EG) uppskov med verkställigheten av artiklarna 3 d och 4 i beslut 1999/60 till dess att slutlig dom meddelas i målet och med stöd av artikel 192 fjärde stycket första meningen i EG-fördraget (nu artikel 256 fjärde stycket första meningen EG) att den tvångsvisa verkställigheten av samma bestämmelser i det nämnda beslutet skjuts upp till dess att slutlig dom meddelas i målet. De yrkade även att kommissionen skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

8 Kommissionen inkom med sitt yttrande över den förevarande begäran om interimistiska åtgärder den 21 februari 1999.

9 Parterna utvecklade muntligen sin talan den 22 mars 1999. På yrkande av sökandena hördes även revisorn, dr Reimnitz. Efter sammanträdet beslutade rätten att medge parterna en frist fram till den 1 maj 1999 för att inleda förhandlingar för att ingå förlikning. Parterna förklarade sig vara införstådda med denna frist.

10 Den 30 april 1999 inkom sökandena med yttrande över dessa förhandlingar och föreslog en begränsning av begäran om interimistiska åtgärder. Av yttrandet framgår att någon förlikning inte hade kommit till stånd. Sökandena har till sitt yttrande bifogat nya bilagor avseende innehållet i förhandlingarna mellan parterna samt handlingar som visar att deras förfrågan om bankgaranti har avvisats. I yttrandet har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall:

a) besluta om uppskov med verkställigheten av artiklarna 3 d och 4 i beslut 1999/60 enligt artikel 185 andra meningen i fördraget till den 15 de-

cember 2000, dock senast till dess slutlig dom meddelas i målet, såvitt en bankgaranti lämnas till kommissionen inom fyra veckor från avgörandet av förevarande yrkande på ett belopp om 1 500 000 EUR, jämte ränta från den 14 februari 1999, vilket utgör en del av böterna, och att ett belopp om 350 000 EUR överförs till kommissionen före den 15 december 1999,

b) skjuta upp den tvångsvisa verkställigheten av samma bestämmelser i det nämnda beslutet enligt artikel 192 fjärde stycket första meningen i fördraget till den 15 december 2000, dock senast till dess slutlig dom meddelas i målet, på villkor att en bankgaranti lämnas till kommissionen inom fyra veckor från avgörandet av förevarande yrkande enligt artikel 185 andra meningen i fördraget på ett belopp om 1 500 000 EUR, jämte ränta från den 14 februari 1999, vilket utgör en del av böterna, och att ett belopp om 350 000 EUR överförs till kommissionen före den 15 december 1999,

c) förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Även kommissionen har, den 3 maj 1999, inkommit med yttrande över förhandlingarna mellan parterna.

Motivering

12 Enligt artiklarna 185 och 186 i fördraget (nu artikel 243 EG) jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, 1988, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89, och L 241, 1989 (ändringar), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom/EKSG/EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, 1993, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten.

13 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att en begäran om uppskov med verkställigheten skall ogillas, om ett av dessa villkor saknas (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 15 juli 1998 i mål T-73/98 R, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 1998, s. II-2769, punkt 25). Det ankommer även på rätten att göra intresseavvägning (domstolens beslut av den 12 juli 1996 i mål C-180/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-3903, punkt 44).

14 Innan beslut kan fattas avseende den förevarande begäran om interimistiska åtgärder måste föremålet för talan noga bestämmas. I sin ansökan har sökandena, för det första, yrkat om uppskov med verkställigheten av beslut 1999/60, såvitt de genom artikel 3 d i beslutet åläggs böter, varav 2 640 000 EUR återstår att

betala, och, för det andra, att den tvångsvisa verkställigheten av det nämnda beslutet skall skjutas upp.

15 Det är otvistigt att kommissionen i sin skrivelse av den 12 november 1998, genom vilken delgivning skedde av det nämnda beslutet, angav att den, för det fall sökandena väckte talan vid förstainstansrätten, inte skulle vidta några indrivningsåtgärder så länge målet var anhängigt vid rätten, såvitt fordran gav upphov till ränta, från det datum då fristen för betalning av böterna löpte ut, samt att en bankgaranti ställdes senast detta datum som kommissionen kunde godta, vilken täckte kapitalbeloppet för huvudfordran jämte ränta och påslag på detta belopp.

16 Vid detta förhållande är det enda syftet med sökandens begäran om uppskov med verkställigheten, faktiskt sett, att utverka en befrielse från skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att det bötesbelopp som ålagts sökanden genom beslut 1999/60 inte drivs in omedelbart.

17 Enligt fast praxis kan en sådan begäran bifallas endast om det föreligger synnerliga omständigheter (se, särskilt, beslut meddelade av domstolens ordförande den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, den 15 mars 1983 i mål 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mot kommissionen, REG 1983, s. 725, punkterna 2 och 8, och av förstainstansrättens ordförande den 21 december 1994 i mål T-301/94 R, Laakmann Karton mot kommissionen, REG 1994, s. II-1279, punkt 22).

18 Det kan vidare noteras att begäran om att den tvångsvisa verkställigheten av beslut 1999/60 skall skjutas upp saknar föremål. Såsom kommissionen har angett i sitt yttrande, utan att detta har bestritts av sökandena, har den inte vidtagit någon åtgärd med stöd av artikel 192 i fördraget. Enligt praxis kan man, då det föreligger sådana omständigheter som i det förevarande fallet, med fog utgå ifrån att en begäran om att den tvångsvisa verkställigheten av ett beslut skall skjutas upp även inbegriper ett uppskov med verkställigheten av detta beslut, eftersom ett sådant uppskov samtidigt, interimistiskt, förhindrar den tvångsvisa verkställigheten (beslutet i det ovannämnda målet AEG mot kommissionen, punkt 1).

Parternas argument

19 Sökandena anser inte att det föreligger några skäl att avvisa eller ogilla deras ogiltighetstalan. De har därvid, huvudsakligen med hänvisning till de grunder och argument som de har anfört i huvudmålet, åberopat sex huvudargument. För det första har HFB KG och HFB Holding inte fått yttra sig inom ramen för det administrativa förfarandet och har inte varit adressater när det gäller meddelandet av klagopunkterna, vilket innebär ett åsidosättande av rätten att yttra sig. För det andra har de nyssnämnda sökandena inte existerat rättsligt förrän år 1997 och har inte trätt i de företags ställe som begick de genom beslut 1999/60 sanktionerade överträdelserna, vilket innebär att de inte kan ha åsidosatt konkurrensbestämmelserna. För det tredje har samtliga sökande anklagat kommissionen för att den riktade det ifrågavarande beslutet till Henss/Isoplus-koncernen, trots att den inte kan vara part i ett administrativt förfarande eller i en rättegång. För det fjärde har de gjort gällande att de bolag som kommissionen gav den sammanfattande beteckningen "Henss/Isoplus" inte utgör någon "de-facto-koncern". För det femte har sökandena förnekat att de har deltagit i överträdelserna före oktober 1994 som kommissionen påstår sig ha bevisat. För det

sjätte slutligen har de påtalat att böterna inte står i proportion till de böter som andra tillverkare av förisolerade rör har ålagts genom beslut 1999/60.

20 Sökandena har även gjort gällande att de begärda interimistiska åtgärderna är nödvändiga för att avvärja den allvarliga och irreparabla skada som skulle åsamkas dem om de blir tvungna att betala det återstående bötesbeloppet på 2 640 000 EUR, ränta ej inräknad, när detta förfaller till betalning. Om de interimistiska åtgärderna inte beviljas skulle deras överlevnad vara hotad, så till vida att de i brist på likvida medel skulle vara tvungna att begära sig själva i konkurs vid de behöriga nationella domstolarna, vilket skulle kunna leda till en stängning av företagen och till deras likvidation.

21 Sökandena har i detta hänseende betonat att betalningen av 2 310 000 EUR, vilket utgjorde ett delbelopp av böterna, tömde deras likvida medel. De är heller inte, på grund av sitt dåliga ekonomiska läge, i stånd att lämna en bankgaranti till kommissionen för det resterande skuldbeloppet. De kan nämligen varken ställa de säkerheter till bankernas förfogande som dessa kräver för att lämna en garanti som täcker det resterande skuldbeloppet eller bära de därmed förenade kostnaderna.

22 Kommissionen anser inte att något av de sex argument som sökandena har framfört är välgrundat. Dessa kan inte göra gällande att det föreligger synnerliga omständigheter som skulle befria dem från skyldigheten att ställa en bankgaranti.

23 För att avgöra om kravet på skyndsamhet är uppfyllt måste, enligt kommissionen, även hänsyn tas till om delägarna har möjlighet att hjälpa bolaget med att ställa en bankgaranti (jämför beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 21 december 1994 i mål T-295/94 R, Buchmann mot kommissionen, REG 1994, s. II-1265, punkt 26). Detta gäller särskilt möjligheten att ställa sådana säkerheter till förfogande som bankerna eventuellt kan kräva. Sökandena har inte lämnat några konkreta uppgifter i detta avseende och, a fortiori, inte presenterat några bevis.

24 Enligt kommissionen har sökandena inte lämnat de upplysningar och bevis som hade varit nödvändiga för en seriös bedömning av deras överlevnadschanser och vilken inverkan nya lån skulle ha haft på deras nuvarande skuldsituation.

Bedömning av begäran om interimistiska åtgärder

25 Det finns skäl att erinra om att domstolen inom ramen för sin helhetsbedömning av en ansökan om uppskov med verkställigheten och om interimistiska åtgärder förfogar över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning och är fri att med avseende på de särskilda omständigheterna i fallet i fråga avgöra sättet att pröva om dessa olika villkor är uppfyllda, liksom i vilken ordning denna prövning skall utföras, då det inte i någon bestämmelse i gemenskapsrätten föreskrivs ett i förväg upprättat analysschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder (beslut meddelat av domstolens ordförande den 17 december 1998 i mål C-364/98 P (R), Emesa Sugar mot kommissionen, REG 1998, s. I-8815, punkt 44).

26 Det kan konstateras att de grunder som sökandena har åberopat, särskilt den grund under vilken de har bestritt att bevis föreligger för att Henss/Isoplus-

koncernen har deltagit i överträdelserna före oktober 1994, vid en första bedömning, inte synes vara helt grundlösa och bör prövas närmare. En sådan prövning, med utgångspunkt i rättsliga och faktiska bedömningsgrunder, går dock utanför ramen för det förevarande förfarandet avseende interimistiska åtgärder.

27 Vid detta förhållande kan det fastställas att villkoret avseende huruvida talan framstår som rättsligt och faktiskt befogad (*fumus boni juris*), vid en första bedömning, är uppfyllt i det förevarande fallet (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 17 februari 1995 i mål T-308/94 R, Cascades mot kommissionen, REG 1995, s. II-265, punkterna 49 och 50).

28 Beträffande kravet på skyndsamhet kan noteras att en ansökan om uppskov med verkställigheten av ett beslut till den del som detta innehåller ett bötesåläggande endast kan bifallas när det föreligger synnerliga omständigheter. Detta innebär att kravet på skyndsamhet vad gäller de begärda interimistiska åtgärderna måste bedömas med utgångspunkt i huruvida verkställigheten av den tvistiga rättsakten före ett avgörande i sak kan medföra sådan allvarlig och irreparabel skada för den part som har begärt åtgärderna att följden blir att skadan inte kan avhjälpas, även om förstainstansrätten skulle ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet. Det är under alla förhållanden på sökanden som det ankommer att bevisa att denne inte kan avvakta ett avgörande i målet utan att lida sådan skada. Ett uppskovsbeslut förutsätter dessutom att en intresseavvägning talar för att denna åtgärd skall beviljas (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 11 augusti 1995 i mål T-104/95 R, Chalkidos mot kommissionen, REG 1995, s. II-2235, punkt 19).

29 Av rättspraxis framgår vidare att det inte är nödvändigt att den omedelbart förestående faran kan bevisas med absolut säkerhet. När uppkomsten av skadan är beroende av om en rad faktorer inträffar är det tillräckligt om denna kan förutses med en tillräcklig grad av säkerhet (beslut meddelat av domstolens

ordförande den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P (R), kommissionen mot Atlantic Container Line med flera, REG 1995, s. II-2165, punkt 38).

30 Det kan i detta avseende konstateras att sökandena som bevis för en omedelbart förestående allvarlig och irreparabel skada har åberopat balansräkningar, ett översiktligt utlåtande över deras likviditetsläge och andra handlingar från banker. Revisorn, dr Reimnitz, som sammanställde utlåtandet, har dock vid sammanträdet uppgivit att han inte reviderade 1998 års bokslut.

31 Även om sökandena med de åberopade balansräkningarna vill visa att de den 31 december 1998 inte förfogade över tillräckliga likvida medel för att betala det resterande bötesbeloppet, utan i stället uppvisade ett likviditetsunderskott på ungefär 15 525 000 DEM, kvarstår dock att tre sökande den 5 februari 1999 var i stånd att betala 2 310 000 EUR — en betalning som för övrigt inte framgår av de siffror som presenterats — vilket skulle kunna visa att de presenterade siffrorna döljer avsevärda reserver eller åtminstone att det råder en faktisk ovisshet på denna punkt.

32 Sökandena har vidare vid sammanträdet vidgått att de "långfristiga likvida medel" — det vill säga en tidsrymd på över ett år — som de förfogade över inte

ingick i det översiktliga utlåtandet. Dr Reimnitz har på denna punkt anmärkt att det avgörande är om företagets överlevnad är möjlig på lång sikt och om siffrorna inte motsade detta antagande, vilket innebar att hänsyn inte endast fick tas till "kortfristiga likvida medel".

33 Av det ovan anförda följer att det inte går att dra några slutsatser av de oreviderade siffrorna som sökandena åberopat.

34 Dr Reimnitz har även påpekat att enbart den omständigheten att delägarna eller ledningen för bolaget i vissa fall är skyldiga att ansöka om att bli försatta i konkurs enligt tysk rätt inte innebär att detta beviljas. Att likviditetsproblem föreligger behöver inte nödvändigtvis leda till att företaget likvideras och därmed att arbetstillfällen försvinner. Sökandena har bekräftat att det inte endast enligt tysk rätt utan också enligt österrikisk rätt föreligger ett alternativ till konkurs. Ett företag som befinner sig i en insolvenssituation kan under tillsyn av behörig nationell domstol underteckna en överenskommelse med sina borgenärer och inom ramen för denna betala tillbaka sina skulder.

35 I koncernbalansräkningen av den 31 december 1998, som har bifogats det översiktliga utlåtandet, förekommer på skuldsidan en post med beteckningen "andra skulder" på ett belopp om cirka 5 300 000 DEM, som utgör förpliktelser som betraktas som kortfristiga. Vid sammanträdet har sökandena nämnt att det föreligger en kontoutjämning mellan företagen i koncernen och ägaren som uppgår till ett betydande belopp. Sökandena har vidare inte tydligt angivit vem som är deras borgenär i detta avseende. Det föreligger därför ett osäkerhetsmoment när det gäller frågan i vad mån herr Henss, som direkt och indirekt är huvudägaren till de fem företagen, är deras borgenär.

36 Sökandena har heller inte försökt visa att herr Henss i sin egenskap av direkt eller indirekt huvudägare av de fem företagen inte är i stånd att hjälpa dem med att ställa en bankgaranti. Genom begränsningen av begäran om interimistiska åtgärder som inkom den 30 april 1999 har sökandena nämligen visat att herr Henss tillsammans med sin hustru och två andra delägare fortfarande förfogar över medel som gör det möjligt för honom att via HFB KG och HFB Holding ställa en bankgaranti i storleksordningen 1 500 000 EUR. Det skall på denna punkt noteras att det, i likhet med vad som följer av rättspraxis, synes rimligt att ta hänsyn till om delägarna har möjlighet att hjälpa bolaget med att ställa en bankgaranti (beslutet i det ovannämnda målet Buchmann mot kommissionen, punkt 26).

37 Sökandena har vidare inte visat att det inte föreligger någon möjlighet att erhålla en bankgaranti för det resterande skuldbeloppet. Endast Isoplus — Rosenheim och Isoplus — Hohenberg har presenterat förklaringar från banker som bekräftar att de inte har beviljats en sådan bankgaranti. De båda sökandena har dessutom endast vänt sig till tre banker med vilka de brukade samarbeta. Sökandena har inte ansett det vara nödvändigt att inge motsvarande förklaringar för de tre andra sökandena, även om Isoplus — Sondershausen den 5 februari 1999 var i stånd att betala ett belopp om 770 000 EUR till kommissionen och HFB KG och HFB Holding enligt sin balansräkning per den 31 december 1998 förfogar över likvida medel.

38 Sökandena har med beaktande av vad som anförts ovan alltså inte visat att risken för konkurs eller likvidation kan förutsägas med en tillräcklig grad av säkerhet för det fall att de tvingades ställa en bankgaranti för det resterande skuldbeloppet på böterna. Enbart faran för att sökandena skulle vara tvungna att ansöka om att ett konkursförfarande inleds kan inte utgöra en allvarlig och irreparabel skada

(jämför beslutet i det ovannämnda målet Laakmann Karton mot kommissionen, punkt 28), eftersom syftet med ett sådant förfarande just är att sanera de berörda företagen.

39 Av vad som har anförts ovan följer att sökandena inte har visat att verkställigheten av beslut 1999/60, mot vilket de har riktat en ogiltighetstalan, skulle åsamka dem allvarliga och irreparabla skador som inte skulle kunna avhjälpas ens om förstainstansrätten skulle ogiltigförklara beslutet.

40 Begäran om interimistiska åtgärder skall således ogillas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Begäran om interimistiska åtgärder ogillas.

2) Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.

Luxemburg den 9 juli 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande